

Masia "El Rita"

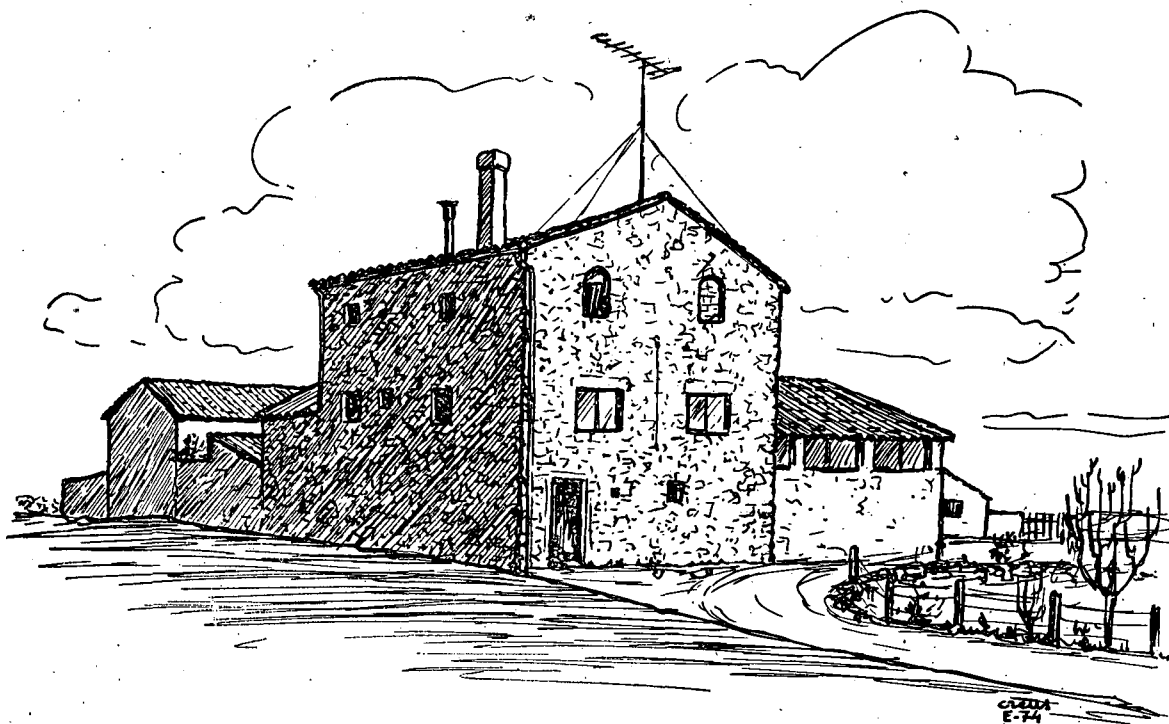
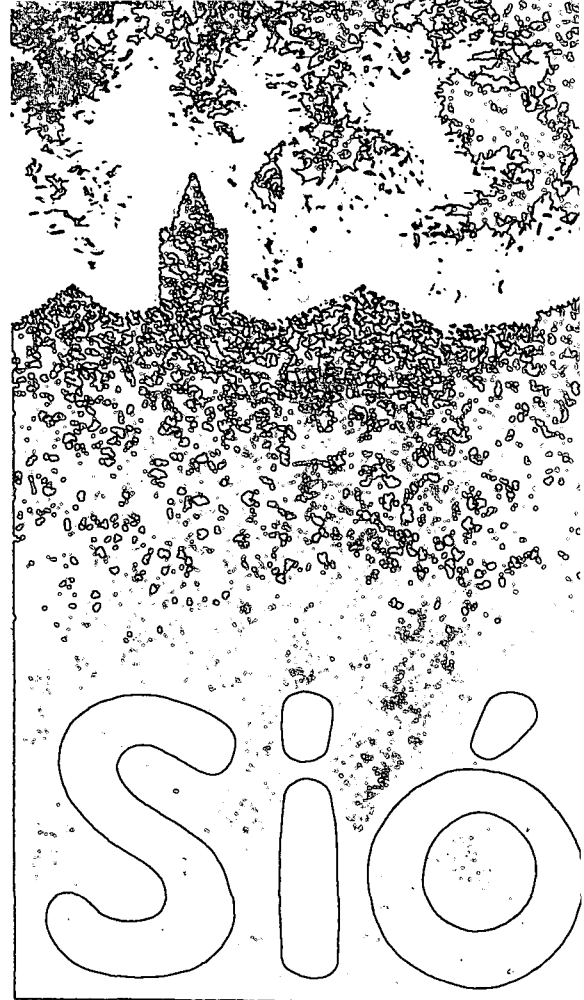
Hacia el camino de Doncell al otro lado del canal de Urgel, se encuentra el «mas» que hoy nos ocupa. Está muy cercano a nuestra Villa, pero como Agramunt ha tendido a expansionarse hacia el sur, no es fácil que sea absorbida por el casco urbano de nuestra población.

La masía «El Rita» es la de más reciente construcción de todas las masías de nuestros alrededores. En su lugar, antes de la última guerra, existía ya una cabaña, en donde se aposentaban durante los días de más trabajo agrícola, como la siembra y la siega, pero las destrucciones ocasionadas en Agramunt durante la guerra, hicieron que la familia Cahelles se instalara definitivamente al otro lado del Canal, construyendo la masía actual.

El complejo es bastante importante, y junto a la casa hay grandes cubiertos para los forrajes y aperos de labranza, con cercados y corrales aptos para la cría de diversas especies de animales domésticos y ganado.

En esta masía se dispone de fuerza eléctrica y agua en abundancia, instalada directamente de los depósitos abastecedores de Agramunt, poseyendo además un gran depósito y un buen pozo, que les permite mantener el magnífico huerto que hay frente a la masía con abundancia de hortalizas y árboles frutales.

Creus

III EXPOSICIO FILATELICA I NUMISMATICA

Durant els dies del 7 a l'11 de desembre, es celebrà a la nostra vila la III Exposició Filatèlica i Numismàtica, tal com ja havíem anunciat. Aquesta edició va superar les anteriors, tant en la quantitat i qualitat del material exposat, com en la massiva assistència de públic, no solament de la vila i comarca, sinó també de tota la regió catalana i d'una manera especial de la província de Lleida.

Amb el patrocini de l'Ajuntament de la vila i la col·laboració de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, la comissió organitzadora integrada pels senyors Juan Ballarín, Jaume Barrera, Jaume Cots, Francesc Domingo, Jaume Escolà i Josep Maria Mayoral, ha obtingut un èxit notable al portar a felicitat aquest esdeveniment cultural, que a la vegada, ha servit per a donar a conèixer i promoure l'afició a la Filatèlia i la Numismàtica.

L'Exposició, instal·lada a la Casa de Cultura i Biblioteca Pública de l'esmentada Caixa de Pensions, fou inaugurada el dia 7 a la tarda per les primeres autoritats locals. Després d'un recorregut per la matetixa, l'alcalde senyor Josep Maria Inglès Mortés féu funcionar el mata-segells commemoratiu que per primera vegada en la nostra història, concedí la Direcció General de Correus i Telecomunicació i que reproduïa l'escut de la vila.

També s'editaren uns sobres commemoratius il·lustrats amb un dibuix del nostre temple parroquial. Per cert que es varen esgotar molt de pressa i com a cosa curiosa direm que arribaren sol·licituds d'aquests sobres des de La Coruña i altres punts de la Península.

La part principal de l'exposició estava destinat a la Filatèlia, amb aportacions d'aficionats de la localitat i d'altres punts de Catalunya, molt especialment de l'Hospitalet de Llobregat. Les diferents seccions es distribuïen entre pre-filatèlia, Espanya, Països Europeus, Marques Postals, Mecanotèlia i diverses temàtiques. Sobresortia el primer segell editat a Espanya el 1850. Com a originalitat citem una col·lecció de marques postals de submarins atòmics dels Estats Units i una altra sobre carreis de Barcelona. Una altra curiositat era l'exhibició de dues cartes expedides a Agramunt quan encara no existien els segells de correus, l'una del 1764 i l'altra del 1844.

En la secció de Numismàtica, més reduïda en quantitat, però de molt valor hi havia un total de 15 països representats, dels quals destaquem França, Grècia, EE.UU., Israel, Mèxic, Brasil, Portugal, Mònaco i Espanya. En les col·leccions estrangeres sobresortien la dels EE.UU., per la seva extensió i la d'Israel, per la seva novetat, ja que s'hi exhibien les últimes encunyacions realitzades. La Numismàtica espanyola comprenia des de Ferran VII fins a Alfons XII.

Participaren com a expositors els senyors següents: Juan Mercader Ferrerés, Juan Nolla Benages, Miguel Merino, José García Panadero, Jordi Casals Llorach, Juan Fernández Lozano, Miquel Cot Catà, Gabriel Fusté Guixó, Martí Torrent, Remei Joval de Areny, Juan Ballarín Bonet, Francesc Domingo Joval, Maria Socós Vicens, Juan Juncà Hors, Juan Montardit,

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10

Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 100 ptas.

Extranjero 115 ptas.

Número suelto 10 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Ramon Borges, Antoni Balcells Perera, Josep Barreto Marín, Miquel Prats Tarentino, Josep Maria Llobet Portella i Jaume Escolà Pla.

Cal posar de relleu la col·laboració desinteressada i decisiva pel bon èxit de l'exposició, de l'entitat "Hospitalet Filatèlic i Numismàtic". I també la del senyor Mayoral, delegat a la nostra vila de la Caixa de Pensions.

Es concediren premis i trofeus als participants. Un de col·lectiu a la mencionada entitat "Hospitalet Filatèlic i Numismàtic". A Francesc Domingo, el trofeu del Govern Civil de Lleida; a Remei Joval, de la Diputació Provincial; a Maria Socós Vicens i a Martí Torrent, dos trofeus de l'Ajuntament de la vila, i a Joan Ballarín, el de la Caixa de Pensions. A més hi havia altres trofeus cedits per cases comercials. Al cap i a la fi a tothom li va tocar una cosa o altra.

També a totes les persones que havien col·laborat a l'exposició en algun aspecte, se'ls concedí un diploma com a record.

Diré finalment que l'Excmo. senyor governador civil de la província, don José Aparicio Calvo-Rubio, ostentava la Presidència del Comité d'Honor de l'Exposició, del qual formaven part altres personalitats provincials.

Jaume CUÑAT

ROS ROCA S.A.

EL CAFE SENSE SUCRE

D'ordinari, el café sense sucre és amarg; però "El café sense sucre" d'O. P. Almirall, que el dia de Nadal a la nit ens oferí, al Casal, el Grup Escènic Agramuntí, no va resultar gens desagradable. Al contrari, fou una vetllada divertida, d'aquelles que s'acaben al bo i amb ganes de tornar-hi. El públic va correspondre amb una bona assistència i no va regatejar els aplaudiments, ben merecuts per cert.

Aquesta vegada els nostres aficionats han tornat a la comèdia de riure, la qual, ben mirat, és la més "mengívola" i apropiada per una vetllada familiar. D'altra manera parlaríem si fos possible fer teatre cada quinze dies i amb públic més reduït.

"El café sense sucre", al meu entendre, és un còctel de situacions divertides i d'arguments que s'entrellacen sense altra finalitat que fer passar una estona agradable a l'espectador. En aquest sentit l'obra és complexa i si se m'exigís explicar-la, segurament ho faria com en Lluelles, el qual en la darrera escena es posa les mans al cap i exclama: "Caseu-vos d'una vegada i no m'atabaleu més!".

I dels actors que en direm? De tots és coneguda la vivor de l'Antonietta Canosa, la gràcia d'En Josep Lluelles i les aptituds de galan d'en Manuel Pedraza. És evident l'aplom d'en Josep Bertran, l'aspecte de bona persona de l'Anna Santacreu i la solemnitat d'en Francesc Torra. Però l'Amadeu Padullés ens va sorprendre agradablement en la interpretació d'un personatge bastant diferent dels que fins ara havia representat. També en Josep Maria Roig va manifestar-se un bon actor malgrat els dies que feia que no el vèiem a l'escenari.

Capítol a part es mereixen la Rosa Pascual i la Lídia Boixadós. La Rosa tragué un excel·lent partit de la seva veterania, que el públic va premiar amb un cordial aplaudiment al finalitzar la seva primera intervenció. I la Lídia, a la qual també podem considerar veterana, va matisar molt bé el seu interessant personatge.

La direcció, com de costum, anà a càrrec d'en Josep Bertran, i el seu esforç, la seva dedicació i els resultats obtinguts només mereixen elogis. I tampoc estarà de més un record per als col·laboradors que treballen de valent per tal que els artistes puguin quedar bé.

Si m'ho permeteu faré una darrera observació: ¿Us heu adonat que per passar una estona agradable no són necessaris ni els arguments retorçuts, ni els acudits equívocs, ni el diàleg groller o de doble sentit?

Lluís PONS SERRA

Una carta a Ca la Vila al SIÓ de novembre i unes declaracions del senyor Roca el mes passat, feien referència als béns immobles de la desapareguda societat "La Barretina". També en altres indrets de la població aquest tema ha suggerit comentaris i propostes, no sempre coincidents. De totes maneres, si bé l'assumpte és bastant complex, el denominador comú de totes aquestes manifestacions és el desig que retorni al poble, allò que del poble —d'una bona part del poble— havia sortit.

L'afet és interessant i ja ens vagarà de parlar-ne. Avui solament em vull referir a un aspecte de la qüestió: l'interès pels vells, pels "veteranos i accidentados del trabajo" que batega en no poques d'aquelles opinions. Per associació d'idees, el record de "La Barretina" em porta cap al Casal, la més important entitat agramuntina on actualment encaixa una activitat de tipus social, en el més ampli sentit de la paraula.

Mentre la conveniència d'un "Hogar del Jubilado" va prenent peu en la consciència de la gent; mentre les persones i organismes interessats activen les gestions per tal d'aconseguir aquell local; se m'ocorre que el Casal podria fer quelcom a favor dels vells de la nostra vila. Simplement es podria permetre l'ingrés i l'estada als locals de la Societat —concretament al cafè— a tots els agramuntins jubilats del treball, sense exigir la quota de soci. És evident que el Cafè del Casal és l'indret de la vila més espaiós i apropiat per anar a passar l'estona, sobre tot ara a l'hivern. I també em consta que algun d'aquests bons ancians, més aviat mancat de recursos, es troba amb dificultats per entrar-hi, precisament per això de les quotes.

La Societat Casal Agramuntí no aniria ni més torta ni més dreta amb aquestes excepcions, perquè el privilegi hauria d'ésser solament pels vells, i per les altres persones joves de la seva família es mantindria, com és lògic, l'obligació de cotitzar. També hi han precedents en la vida del Casal, l'any 1972, sense anar més lluny, es va permetre l'entrada a l'envelat, sense pagar, als familiars de socis a partir d'una determinada edat. En un principi s'havia decidit que gaudirien d'aquest benefici solament les famílies que tenien "palco"; però després, a l'hora de la veritat, la concessió s'amplià pràcticament a tothom.

Ben cert que un acord d'aquesta naturalesa no el pot prendre la Junta Directiva pel seu compte, qui ha de determinar-ho és l'Assemblea General que es reunirà al febrer. Per aquest motiu avui he considerat oportú llançar aquest suggeriment.

ISET

AGRAMUNT ENLLA: BANCA I POESIA

Com tothom pot haver-se assabentat, especialment pels diaris, fa poc que es constituí el «Banco de Coordinación Industrial» amb una projecció operativa sobre les comarques d'Osca, Lleida i Girona. Són 1.250 milions de pessetes repartides entre 2.500 accionistes. Per tal de dur a terme aquesta projecció operativa s'ha nomenat un consell promotor d'entre els accionistes, essent-ne elegits, entre d'altres, els agramuntins Ramon Roca Boncompte, industrial de les comarques lleidatanes, i Miquel Pera Cases, industrial de les comarques d'Osca, a més de les lleidatanes, ambdós residents a la nostra vila. Per una altra banda, i també pels diaris, hom s'ha pogut assabentar que l'Institut Alemany, de Barcelona, juntament amb el Col·legi d'Arquitectes d'aquella ciutat han organitzat una Exposició Internacional de Poesia Experimental que ha restat oberta al públic gairebé tot el desembre. Hi ha participat un grup de poetes catalans. Entre ells hi figurava el nostre convilatà i col·laborador de SIÓ, Guillem Viladot amb una colla de llibres i amb els posters «III Poema de l'home», «Homenatge al poeta» i «Poema de l'home».

PLUJA

L'any ha acabat amb pluja: una pluja que ha deixat als nostres camps dos pams llargs de saó. Els pagesos ho han celebrat.

MATANÇA DEL PORC

Per notícies arribades a la nostra redacció, ens assabentem que l'escorxador ha canviat els horaris per a matar porcs, quedant traslladats, per una colla de raons, a la tarda.

PASSA DE GRIP

El mes de desembre s'ha distingit per una passa de grip força extensa, tant, que gairebé totes les famílies han estat al llit uns dies; amb tot, però, ha estat una forma lleu.

COMEDIA

El dia de Nadal al vespre es posà en escena pel nostre grup d'aficionats, la comèdia «El Cafè sense sucre», de l'Oriol Puig Almirall. Ha estat un èxit de públic.

LA VIDA S'ENCAREIX

El pa, que ja no és, ni de molt, l'aliment fonamental de la nostra comarca, ha sofert, pràcticament, una puja força considerable: 16 pessetes el quilo, quan abans anava a 13.

FESTIVAL ACAMPIQUIPUGUI

El dia 29 de desembre a la nit es celebrà el II Festival Musical amb participació de grups musicals locals i forans. El públic una mica exigent, manifestà la seva disconformitat amb les guitarres desafinades i amb les veus afòniques. Sovint, segons ens diu aquest públic «entès», hom cantava al «to» que volia, o que podia.

NÚVOL DE GAS

Per raó d'una averia en unes instal·lacions a l'estació de Servei o Gasoliner, a principis de mes es produí un escapament de gas comestible d'una tuberia que ocasionà un núvol ben important als voltants de l'edifici i que obligà a prendre mesures preventives del perill.

CAMPIÓ ATLETIC

Jaume Caballer ha estat proclamat campió provincial «d'alevins» i ha batut el rècord d'Espanya de marxa atlètica a Lleida.

MISSA DEL GALL AMB LIUM I SONADA

La missa del gall última s'ha celebrat amb dues novetats molt remarcables: una és la il·luminació interior de l'àbsis principal, i la segona ha estat la música que el poble fidel ha pogut audir del nou orgue i que ha complagut meravellosament tothom.

«SIÓ» DISTINGIT

El nostre periòdic ha estat distingit amb un diploma per la seva col·laboració a la II Exposició Filatèlica i Numismàtica. La redacció de

Segueix a la plana 9

COMUNIO D'HOMES

Ningú no viu sol. Mai ningú no ha viscut sempre sol. Hi ha pogut haver moments en la nostra vida, en què necessitèssim estar sols. La soledat, en certa manera, és també una forma d'autorealització, sinó momentània. Però tota una vida, un home no la viu ni la podria viure, sol. Així, doncs, vivim amb els demés, entre els demés.

Viure amb els demés comporta, entre altres coses, ésser portadors de límits imposats per la convivència. Límits, però, que no tenen cap relació amb l'estancament o l'engrillonament. Aquest és un punt que cal considerar. L'home, pel fet de ser home, és ja un límit. Límit en sí mateix, de sí mateix. El fet d'haver nascut home, el condiciona a ser-ho durant tot el temps que té de vida. I això és un límit.

No hem de confondre, tampoc, el límit del mateix ésser amb l'absència de llibertat. L'home és un ser lliure. Pel mateix límit de la seva condició li ha estat donada un espècie de vàlvula de desfogament, la raó, consciència, per a fruit de la seva pròpia condició i ésser un ser lliure. L'home, ho repeteixo, és lliure. És lliure per la raó. La raó actua —per entendre'n's— com un diccionari on tots els actes de la seva vida limitada a ésser una determinada vida animal i no una altra, i estan registrats en un context ètic i moral. I és ell, l'home, lliure, qui, fent ús de la seva consciència ha de dur-los a terme d'una o altra manera.

Deia que els homes son portadors de límits obligats per la convivència. Conviure és un fet atemporal. Totes les coses co-existeixen. El fet de la co-existència, que també recau en els humans, és un fet lògic de mútua ajuda i comunicació. Existir solament, només existeixen els éssers no animats, amorfes. En un segon nivell, existir en convivència ho fan els éssers animats —mòvils o no— però en possessió de vida. I entre aquests hi ha l'home.

L'home viu amb altres homes. Viure entre els homes no és un luxe ni una sort, ni un desavantatge —no cal ser pressimistes!— Viure entre els homes comporta escoltar i parlar amb els homes. Tots tenim coses per explicar i coses per aprendre. I si l'home viu en comunitat, en un poble, per exemple, ha de gaudir dels seus avantatges i participar en i de la seva vida.

Arriba un moment en que és necessària la comunió de la majoria per a decidir un aspecte de la vida comu-

nitària. Aquesta **comú-unió** no ha de ser forçosament sinònim de igualtat de criteri, sinó de igualtat de participació. La igualtat de participació, naturalment, no mira a cap bàndol concret. La comunitat no es regeix perquè els criteris d'uns siguin més assequibles que els dels demés, sinó pel vot de la majoria, per la seva voluntat. Una majoria que, des del moment que diu i vol una cosa, ningú no té dret a girar-li l'espatlla. El que passa, a vegades, es que aquest dret no es respecta i llavors aquesta majoria empra l'arma més poc eficient, però més segura que té: El silenci. **Ai las!** I la minoria —la minoria de sempre— és la que fa i desfà... sense entrebancs.

Tot poder terrenal té dues funcions: La d'encarrilar i la de reprimir. Encarrila la vida dels homes. I reprimeix la llibertat dels homes. Els homes —que no som màquines, i repetim el tòpic— tenim moments de tota mena. Però també tenim llibertat. Llibertat en el nostre límit humà, s'entén. Una llibertat que no ens ha estat donada, sinó que intrínsecament, per la raó, és nostra. No ens ve "imposada", tanmateix. És una llibertat en essència. Els homes **som** lliures, posseïm llibertat. Això no vol dir, però, que sempre gaudim d'ella. És una llibertat, la nostra, que ningú, sota cap bandera, no pot reprimir. Ni cap ser suprem podria reprimir-la perquè, de fer-ho, autorreprimiria la seva pròpia obra, i si ho fes cauria en la més gran contradicció. Ara bé, els humans —que som humans— ens permetem el luxe d'esbroçar les "males herbes" que algú posà en nosaltres i escapsem vida, idees, sexe, paraules... com qui esbroça un esbarzer. I tranquils. I satisfets.

Però els homes no som de pedra. Els homes vivim i vivint ens adaptem la vida, la nostra particular vida, a la vida, a l'existència. Col·laborem en la gran revolta de l'univers. I la nostra vida comunitària esdevé el pas ferm i segur que un dia farà possible la nul·litat de les fronteres, la derrota dels límits, l'enderrocament dels ídols.

JORDI GUASCH

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

GESTORIA
FEIXA

Zapateria, 1
AGRAMUNT

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES *Viladés*

GRANET DE PEBRE

per Josep Farreny

DE LA MISSA NI LA MEITAT.

A Joan Alsina sacerdot de Girona assassinat a Santiago de Chile després de la caiguda d'Allende.

Com entendren's,
si ambdós tenim per heroi
una cosa diferent?
Si altri creu
que el diccionari sempre aclareix?
Quan hom creu
que no poques vegades confón?
Com entendre'ns doncs:
Si el diàleg esdevé confusió?
Si el xerrar es pur passatemp?
Si es llegeix quelcom sols per gust,
instintivament, per curiositat?
Si ens volem donar
el gust del moment?
Si creiem que devem ser guiats?
Si volem ser portats?
Si en el fons del fons,
ens queixem pel gust
que ens dóna queixar-nos?
No per necessitat,
si per cas, la de justificar,
convencer-nos que som molt bons.
Ja que volem
justícia i llibertat,
però si quelcom nostre perillés,
al carall passés,
justícia i llibertat!
Ja que anar a menys
a ningú agrada.
Que volem justícia
quan ens beneficia.
I llibertat
quan no ens perjudica.

Agramunt, gener del 1974

Electrónica URGEL

ELECTRODOMÈSTICOS

Les ofrecen sus servicios

Guimerá, 14

AGRAMUNT

MAQUINARIA AGRÍCOLA

JOSE MARTORELL

CANTONADA

MORT A CIUTAT

per Zènit

Des de la seva estança es veu el mar: ample, blau, llunyà i proper. Entre el mar i ell, hi ha la ciutat: terrats, antenes de TV, xemeneies, anuncis, immobles singulars. La ciutat. La ciutat és un testimoni atabalador. La ciutat l'ha feta tota l'home. La naturalesa no hi ha fet res; en tot cas hi ha posat el mar i el cel. Tot un cel, tot un mar. La ciutat, cal repetir-ho, l'ha feta l'home: el fum, l'asfalt, les cases, els cafès, els cinemes, les esglésies, les escoles, les persones... Tot això ho ha fet ell. La naturalesa seria incapaç de fer una presó. De què és capaç la naturalesa?

El Pilar d'Almenara queda lluny, remot. Potser ja només és un record. Un record viu: una presència constant en l'esperit. El Pilar d'Almenara és també un fitó humà: l'ha fet l'home. L'home és capaç de fer belles torres. Damunt les torres la naturalesa només hi posa un cel blau i, enllà, un Pla: en aquest cas, la Plana d'Urgell.

Tot d'una la ciutat s'illumina llampurnejant. Un home, assegut darrera els vidres de l'estança, la mira i diu:

—No podem elegir.

Un altre home escolta. Al cap d'una mica, pregunta:

—I si poguéssim elegir, què?

I el primer home, el que ha parlat primer, després d'un breu silenci, amb veu molt clara, mig sanglota:

—...aleshores, errariem...

FUNERARIA J. TORNÉ

PANTEONES — LAPIDAS

MARCOS DE ACERO INOXIDABLE

(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y artificiales

ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público

TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los asegurados a

EL OCASO, S. A.

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN

POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

CHOCOLATES JOLONCH

LA NOSTRA GENT

En Joaquim Felip i Brufau

—Data de naixement?

—20 de novembre de 1918.

—Lloc de naixença?

—Agramunt. Cal Marianet, a la plaça del Pou.

—En cas d'haver nascut fora, ¿quants anys porteu residint a Vila?

—Sempre he residit a la vila, excepte les èpoques d'estudiant i durant la guerra.

—¿Quin tipus d'ensenyament heu cursat i en quins centres?

—primaris

—secundaris

—superiors.

—De petit vaig anar dos anys a les monges i cinc als "hermanos". El batxillerat al col·legi dels PP. Escolapis de Tàrraga, dels nou als quinze anys. I la carrera de metge a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona.

—¿A quina edat començareu a guanyar-vos la vida, en quin ofici, en quina professió o càrrec oficial?

—Des de l'any 1947 exerceixo de metge a Agramunt; quan vaig començar tenia 27 anys.

—¿Quin ofici, professió o càrrec oficial us ha situat en la vida?

—La professió de metge.

—¿Quines aficions teniu: música, art, literatura, esports, art?

—Música clàssica, sense excloure la moderna. De la literatura tota la que sigui transcendent. Art, esports i la fotografia.

—En practiqueu alguna?

—La fotografia. D'esports en la meua joventut havia practicat el ciclisme, la natació, pilota basca, tennis, futbol.

—Per quins païssos heu viatjat?

—Per molta part d'Espanya, especialment el Nord. Igualment moltes regions de França i, naturalment, Andorra.

—¿Quin diari, revista, llibre o altre tipus de publicació llegiu?

—De diari, habitualment, "la Vanguardia". Revistes gràfiques nacionals i estrangeres. Naturalment revistes professionals. De llibres els que he dit abans.

—¿Quines intervencions heu tingut en la vida col·lectiva de la nostra Vila? (Política, esport, art, religió, cultura, etc.)

—En l'aspecte religió tot el que hagi tingut una idea promocional de l'esperit: Acció Catòlica, Cursets de Cristianitat, etc. En el cultural, participant i organitzant conferències; contribució a la restauració de l'església parroquial a través de la Junta de Fàbrica; formant part de la FAC (Foment d'Activitats Culturals), que organitzà els II Jocs Florals d'Agramunt, la 1.ª Exposició Filatèlica d'Agramunt i una Exposició de Fotografies. També vaig intervenir en la fundació de SIO. En l'aspecte diguem-ne polític, vaig formar part de l'Ajuntament d'Agramunt com a conseller durant sis anys de 1955 al 1961.

—Com veieu l'actual Agramunt?

—en el seu context econòmic

—en el seu context cultural

—en el seu context esportiu

—Es nota una progressió econòmica. Ara bé, crec que s'hauria d'evitar la emigració d'obriers a altres localitats (Tàrrega, Guissona, Cervera, Preixens). Si bé de moment aquests obrers continuen residint a Agramunt, poc a poc ens van deixant. Culturalment hi ha individualitats amb neguit de promoció. El que falta és crear ambient i que s'agrupin per donar un to més elevat. Convé cultivar, com ara, les agrupacions corals, activar conferències, cursets, exposicions de diferents temes, etc. És a dir, donar sortida a una sèrie d'activitats en potència, que es puguin plasmar en realitat. Molt bé l'Institut que a la llarga no hi ha dubte donarà —ha de donar— abundants fruits.

—D'estar al vostre abast planejar la vida agramuntina, què faríeu?

—Entre altres coses procurar pensar més en el centre d'Agramunt, nucli al cap i a la fi, de la nostra vila (il·luminació, pavimentació, etc.). Promocionar, com abans he dit, la cultura, la indústria, etc. També, referit al Servei d'Aigües, la construcció d'un nou dipòsit de decantació, amb comunicació directa als dipòsits elevats; aquesta millora, a més d'augmentar la capacitat del sistema, té un aspecte higiènic, ja que evitaria, en part, la remoguda de les aigües amb el consegüent entorbidament, quan des de dalt dels "dipòsits" ha de tornar al peu del canal per elevar-la als dipòsits distribuïdors.

—Com veieu el futur d'Agramunt?

—Crec que hem d'esser optimistes, ja que si bé els diferents ajuntaments es deixen coses per fer, també n'han fet i en fan moltes de positives. Si tots anem tenint cada dia més consciència de la vida comunitària, molts obstacles desapareixeran i les idees positives seran moltes.

—¿Voleu explicar la vostra actitud sobre qualsevol aspecte de la vida?

—El món tal com està avui dia és catastròfic i si bé s'espera el naixement d'un altre món més just, crec que tots hauríem de procurar que el part fos sense tants dolors. Primerament, pensar més en Déu, que existeix, no hi ha dubte. Després, aplicar-nos de veritat l'Evangell. I com a conseqüència l'amor veritable (que vol dir convivència, respecte mutu, ajuda, etc.), canviaria en positiu el signe negatiu actual.

—¿Voleu citar, si us plau, tres agramuntins de relleu a qualsevol nivell?

—Naturalment hi han moltes persones que han tingut i tenen mèrits propis en el progrés de la nostra vila; però seria una llista molt llarga. Però he de concretar en tres les persones de més relleu, almenys per a mi, que són: En primer lloc el meu pare, el metge Francesc Felip i Vilà, com a exemple de treball i entrega als altres. El senyor Josep Brufau Mullerat, que amb la seva generositat possibilita l'eixampla de la població. I el senyor Joan Viladot i Puig, pel seu entranyable amor a la vila, de la qual tantes coses divulgà amb la seva ploma.

REIS POBRES

"Es veure la Innocència castigada, allò que sempre m'ha turmentat més és sentir per totes bandes el clam esfereïdor del seu plor."

Sebastià JUAN ARBO

—Magdalena Morlius!

Va cridar el patge dels Reis Màgics d'Orient des de l'escenari de la "Societat" a la sala de butaques que il·luminada amb grosses bombetes i guarnida amb rutilants banderoles de festa, estava plena de gom a gom per la gernació que aquella vesprada de la vigília de Reis, havia anat a presenciar el repartiment d'obsequis.

L'escenari estava ple de capses i paquets. Els Reis, al mig, feien molta patxoca voltats de patges i servents que anaven cridant i repartint els regals a la mainada. Ara li havia tocat el seu torn.

La Magdalena s'aixecà i tota decidida, pujà a l'escenari per l'escaleta lateral. Feia goig aquell vespre la nena d'en Ton amb el vestit dels diumenges, un llacet a cada cua dels cabells i la cara enrojolada per l'emoció que sentia a l'anar a buscar el somniat regal.

En Ton la mirava tot cofoi arrepapat a la seva butaca, regirant-se una mica negutós.

Els Reis van donar caramels a la nena i un patge li entregava una capsa lligada amb fil d'empalomar, amb el nom d'ella escrit a la tapa. A l'agafar-la, la Magdalena va sentir, dins, un remoret. Sobtada per la impaciència i amb una llússor de goig als ulls, ràpidament va començar a deslligar, amb avidesa, el fil de la capseta.

Des del seu seient, en Ton, va quedar esglaiat al veure la Magdalena burxant per desfer el cordill. Va treure forces de flaquesa; intentà cridar-li: "—No, Magdalena, no!", però es trobà encongit i com si s'hagués engargussat, només es va sentir un impreclís "¡No!", com un feble gemec, gairebé inaudible.

D'una estirada nerviosa, la nena va enretirar el corril·l i obrí la tapa de la capsa. No tingué ni temps de fer-se càrrec del que hi havia dins quan una voleiadissa de sis ocellets de boniques plomes violades s'escampava per tota la sala amb els seus refilets, buscant esmaperduts, ça i llà, una eixida que no lograven endevinar.

Ahora, l'eixordadissa d'una riotada, gairebé general, feia glatir desacompassadament el cor del pobre Ton, martellejant-li els polsos.

La Magdalena, palplantada, amb la capsa als dits, mirava astorada l'enrioliment de la gent, que semblava fer-li escarni, i esclafé en un gran plor.

★ ★ ★

—Què em portaran els Reis, pare? —li havia dit la nena molts dies endarrera.

—Fes-los-hi la carta —li digué—. I si fas bondat et portaran una cosa molt maca. Afegí tot fent-li una moixaina.

Tot seguit, per allò de que "Als sants i als minyons no els prometes que no els dons", es posà a pensar quina cosa li portarien els Reis. De seguida però, l'enganyà el desànim al mirar la capseta que tenia al calaix de la taueta de nit. Hi quedaven tants pocs quartols! Si l'hivern era curt el malpassarien i si era llarg malament rai.

—Sembla que aquest hivern portarà mala bava noil —li havia dit en Pauet.

Les fortes i persistents gelades feien preveure, efectivament, que aquella hivernada del 191... aniria de mal borràs.

El trencar-se el braç al treball, havia sigut, l'accident, un trasbals per a tots i en tots els aspectes. Com enyorava desitjant que fos realitat immediata, allò que va sentir que parlaven en Pauet i en Manel. Aquella conversa, com si li hagués relliscat, l'havia deixat ben indiferent. Deien que feien falta unes assegurances que en cas d'accident a la feina resolguessin les més preemp-tòries necessitats. Somniaven truites els amics. Ara sí que veia que era d'una urgència vital, n'era ben conscient. Aquelles paraules li donaven tombs pel cap.

L'amic Pauet li havia fet una aplega pels cafès de la vila; les escadusseres pessetes que li arreplegà, van ésser un alleujament momentani. Però, feia tants dies d'això!

—No us preocupeu Ton, ja començareu quan estigueu ben bé!

Li van dir el dia que intentà recomençar a la feina, tot donant-li un copet a l'espatlla. Tenia el barç maldestre i allò no rutilava.

Assegut al menjador, repenjat el colze a la taula i el cap al palmell de la mà, mirava distretament absort en la preocupació. La mirada li topà, de sobte, amb la gàbia buida d'ocells penjada a la paret. L'havia comprada per la fira de santa Bàrbara; aquell dia que l'espeïment de la borra el feia sentir com a embolcallat, protegits els seus pedaços i sargits, als ulls de la bona gent, sempre crítics, i al vespre quan enterbolia la llum de les bombetes, el feia sentir immers, com si s'esfumés, tot tornant cap a casa pel carrer de Vilavella.

Li vingué com l'anell al dit, la pensada; no disposava de diners i tenien de passar els Reis. No ho volia fer com a l'Enric, el nen d'en Pauet. L'any passat va trobar, en mig de les sabates que havia posat al balcó, les "Beceroles", el llibre atrotinat que el pobre nen havia usat tot l'any a estudi. Això no ho faria! Per res del món hauria volgut colpejar tan fortament la il·lusió de la nena. Caçaria uns quants ocellets d'aquells que refilaven tan bé i que tenien les plomes tan violades. Quan era jovecell els caçaven al ram amb els amics i els venien a les cases que els hi volguessin comprar.

La vigília, a trenc d'alba, s'aixecà. Tot vestint-se va fer un mos, es calçà les sabates grosses, s'apretà al cap la vella i esfilagarçada gorra, agafà la grossa i peluda bufanda, que sempre havia vist a casa d'anys i panys, i tapant-se boca i nas, sortí amb la gàbia, el vasc i altres estris, cap a la cacera.

Al defora, aquella nit, la gebrada havia transformat els camps, com la fada dels contes, en la més delicada de les orfebries. El sol ixent hi arrencava vius i variats llambreigs com si timent es tractés dels més preuats joells de noble pedreria.

En Ton trià el lloc adequat, que li havia ensenyat la pràctica de quan era vailet, envescà el ram, el parà i esperà a l'aguait darrera uns matolls per no fer d'es-pantall.

Tornava satisfet cap a casa, amb uns eixorivits pinsans, passerells, cadeneres i verdums. Entrà per la porta del corral, tapant la gàbia amb la grossa bufanda per a fer-la silenciosa.

Al moment oportú va posar els ocellets a la capsa de sabates que havia reüllat a la calaixera, l'embolicà, hi va fer uns foradets, hi posà el nom i després la va lligar amb el fil d'empalomar que havia vist a la cuina.

Cap al tard, s'escapolí portant la capsa al lloc on havien anunciat al pregó.

—Què, Ton, passaràn rics els Reis enguany? —li va dir al matí amb reticència la Mariagna per a fer-li la guita.

Segueix a la plana 11

RESUMEN DE LA NAVIDAD

Sin duda alguna, cuando llegamos a esta época del año, el mundo, y más aún, todo el orbe cristiano viste sus mejores galas para conmemorar la venida del Señor. El hogar familiar es el ejemplo vivo de esta alegría que reina en estos días, pues es donde se manifiesta más el relieve y significación de las mismas.

La Misa del Gallo que abre las puertas a una serie de actos, tanto culturales como recreativos, presentaba dos ausencias importantes; por una parte la de nuestro querido reverendo Francisco Sabaté, que convalence de un accidente y al cual deseamos una pronta recuperación y por otra «LA CORAL D'AVUI» que este año no ha actuado en el Santo Oficio por motivos de reajuste. En su lugar un grupo infantil ha cuidado de dar realce a la misma. La nota destacada ha sido la nueva iluminación que se ha instalado en la parte del altar mayor, así como la inauguración de un órgano electrónico.

Ya dentro del día de Navidad, en el Teatro Casino Agramuntés, la Agrupación Escénica de Agramunt, puso en escena la obra «El café sense sucre», original de Oriol Puig y Almirall.

El reparto fue el siguiente: Emilia: Antonieta Canosa; Serafina: Lidia Boixadors; Porta: Manuel Pedraza; Oliva: Amadeo Padullés; Piñol: José Lluelles; Paula: Ana Santacreu; Raurel: Francisco Torra; Representante: José M.ª Roig; «Sra. dels Cucs»: Rosa Pascual, y señor Busqueta: José Bertrán. La dirección corrió a cargo de: José Bertrán Puigpinós. Apuntador: Antonio Solans.

Este grupo escénico que ya alcanza mayoría de edad en cuanto a representaciones teatrales entre nosotros, podemos decir que va a más en cada representación, aunque no llega, en esta ocasión, a batir mejores interpretaciones de otras obras que les hemos visto. Pero, no obstante, el esfuerzo y sacrificio que lleva consigo cualquier tipo de actividad bien merece nuestro aplauso para que con el tiempo se recojan los premios a su labor positiva, tal cual es la misma.

Tras el nuevo año 1974, el Paje de S.S.M.M. los Reyes Magos, hizo acto de presencia en nuestra villa para conocer a nuestro mundo infantil y recoger las cartas de los mismos. Tras unas breves palabras del Paje a los pequeños se procedió al reparto de golosinas entre los mismos.

La fiesta de los pequeños no terminó aquí, sino que esto fue un principio a su gran día: la venida de los Reyes Magos. Organizado por el Grupo Agrícola Juvenil, con la colaboración de toda la juventud de Agramunt y bajo el patrocinio del Excmo. Ayuntamiento se ha llevado a cabo una gran Cabalgata de Reyes que, puntuales a la cita, han llevado la felicidad a nuestros pequeños.

A las ocho y media de la noche del día 5, S.S.M.M. los Reyes Magos llegaron a la población con magníficas carrozas que iban precedidas por una caravana de coches. Tras recibir la bienvenida de los vecinos en la plaza de la Iglesia, efectuaron la primera visita, en el templo parroquial, al Niño Jesús al que adoraron. Complimentaron después a nuestras primeras autoridades y, finalmente, expresaron las gracias por la acogida de que habían sido objeto. También manifestaron la significación que representa esta festividad para los pequeños, esperando que los regalos que traían de Oriente colmaran las ilusiones de todos.

JAIME CUNAT MATA

QUADERN — Ve de la plana 3

«SIO» s'ha sentit molt afalagada amb aquesta finesa i ho proclama vantant-se'n. No cada dia «SIO» rep afectes tan assenyalsats. Gràcies, de cor

EXPOSICIO DE DIBUIXOS

També aquest any, a la Biblioteca de la Caixa de Pensions, i des de Nadal a Cap d'Any, es celebrà una Exposició de Dibuixos Nadalencs i de Pessebres en Miniatura, a càrrec dels nens i nenes de la població.

SIO

CHOCOLATES JOLONCH

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE DICIEMBRE

NACIMIENTOS:

Nuria Balagueró y Marsol dia 7
Victor Martí y Mora » 9

MATRIMONIOS:

Juan-Antonio Torres Robles y
Maria Luisa Valero Bernaus dia 8
José Tersol Pons y Teresa Alcalde
Dominguez dia 17

DEFUNCIONES:

José Poch Sala dia 3 53 años.
Maria Fa Valls dia 25 80 años.

• • •

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE DICIEMBRE

Día	l'6 litros m. ²
> 19	23
> 20	4'8
> 22	10'3
> 23	34'7
> 24	2
> 25	0'3
> 29	4'7
> 30	

Total 81'4 litros m.²

El Observador: DIOSDADO PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

Para buen servicio

Funeraria
(Casa Romá)

Rapidez... Economía...

Servicio Oficial único de
EL OCASO, S. A.

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

PANORAMICA AGRAMUNTINA DE PRIMERS DE SEGLE

A les darreries del segle passat i començament del que estem, a la nostra vila ja s'hi produïen farines, xocolata, torrons, gel, claus, teixits, espadenyes, sogues, encenedors, cadires, carros, tartanes, reus, cultivadors, falçs, begudes carbòniques gaseoses, sabons i lleixius, teules i maons, calç, guarniments per cavalleries, etcètera. A més teníem bons serrallers, forjadors, fusters, basters, picapedrers, paletes, sabaters, sastres, modistes, pastissers, flequers, barbers, rellotgers, etcètera. Llibreria i centre de subscripcions i un periòdic local. Un nombre considerable de molins d'oli, fassines pel tractament del vi, quadres de comerciants de bestiar de tir i llaurada, magatzems de cereals, etcètera. Cinc col·legis d'ensenyament —tres de particulars i dos de l'Estat—, tres metges, dues farmàcies, notari i veterinari. Societats culturals i recreatives, amb els seus quadres escènics masses corals i bandes musicals. La parròquia estava atesa pel senyor rector i entre vicaris i beneficiats hi havia almenys sis o set capellans. I des del 1915 una comunitat de monges de la Vetlla.

El capità de la Guàrdia Civil d'aquesta demarcació residia a la nostra vila i comandava les forces ací destacades. Els vianants podien disposar de tres fondes, un hostel i una casa de dispeses. Bons hortolans proveïen diàriament el mercat amb fruites i verdures del temps, com també els ramaders, en les seves respectives carnisseries, subministraven de carn la població. No faltaven vaqueries, amb repartiment de llet a domicili. També recordo haver vist passar un ramadet de cabres pels carrers, i la pastora a petició del client, les munyia al seu davant i els proporcionava la ració demanada.

L'aspecte recreatiu era atès per quatre o cinc cafès, un centre catòlic, cinemes, i un cafè-concert servit per «camareres». També es disposava de dos recaders que, amb ferrocarril des de Tàrraga, feien dos viatges a Barcelona a la setmana; i fins a l'estació, primerament amb tartanes i després amb automòbils de línia. El comerç estava ben nodrit, d'acord amb el temps aquell; i el nostre terme, ferm i a les mans dels nostres agricultors sempre capdavanters en els afers del cultiu de la terra, feia que entre tots Agramunt fos la senyera i guia de la comarca, fent ressò ja aleshores molt més lluny.

En aquesta llambregada, revivint records prop de seixanta anys endarrera, és possible que em deixi algunes coses per fal·les de la memòria o per falta de dades; però l'objectiu d'avui és donar una idea general del que era i del que disposava Agramunt, sobretot a principis del segle. Si tens la paciència de seguir-me, amic lector, ens atànçarem molt aviat a l'època de la «febre del motor» o de la màquina.

A l'any 1898 arriba la llum elèctrica a Agramunt, solament monfàsica i deficient; però arriba. A l'any 1902 s'inauguren les aigües i el líquid element és conduït a les cases; precisament la inauguració es fa el dia de la Festa Major d'aquell any. Al 1905 es construeix la farinera i la cosa sembla que ja està engegada. Els molins d'oli volen transformar el sistema de premsa llarga per l'hidràulic. Al 1910 es posa en marxa el primer molí amb premsa hidràulica i els altres aniran seguint. Les fàbriques, encara que de tamany petit, es passen a la novetat. Els ferrers també van sentir la necessitat de substituir la manxa pel ventilador, per avivar el foc del forn; i deixar de banda la màquina de foradar amb manubri. Com els forners abolir la pastera i agafar la màquina amassadora. I així successivament els fusters, carreters, serrallers, cadiraies, etcètera es van anar posant a to amb el temps. Els artesans van passar del treball de mà, al treball més o menys mecànic, les màquines aniran substituint les eines manuals i poc a poc tota l'activitat artesana estarà mecanitzada.

Quan arribem al 1918 ja tenim moltes feines que es fan amb motor elèctric. Els agricultors també avançaven al compàs del temps i substituïen falç, volant i dalla, per les màquines de segar agavelladores, i fins i tot alguna màquina de batre. Les reus giratòries, cultivadors i altres estris, moderns en aquella època, es van anar imposant.

Es feia un mercat setmanal el diumenge, i tres fires al llarg de l'any: el tres de maig, el deu d'agost i el quatre de desembre. Aquesta panoràmica d'activitats era una bona invitació per tal que les nostres fires i mercats fossin ben concorreguts i no té res d'estrany que la nostra vila fos proclamada la Pubilla de la Ribera del Sió.

Fernand ROS.

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda

Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar

Teléfonos 390202 y 390802

Sección Engrase y Lubrificantes

FACECIES AGRAMUNTINES

UN CENTRE CATÒLIC...

Els fets que vaig a relatar, rigurosament històrics, tingueren lloc a la nostra vila, uns a principis d'aquest segle i altres a l'any 1936.

Al començar l'any 1909 es fundà un Centre Catòlic i s'installa al carrer de Sant Joan, al primer pis de la casa de l'Agustí Ros (cal Mundí). Aquesta entitat, sense cap caire polític, tingué vida fins a l'any de la **contienda**, el 1936, si bé aleshores ja feia temps que s'havia traslladat davant l'actual Rectoria, al mateix carrer. Al 19 de juliol, dada tristament cèlebre, feren cap pel balcó, de dalt a baix, totes les taules, mostrador, cadires, billar, etc., tot menys els socis, que ja havien "pirat".

Després, tres mesos més tard, vuit membres d'aquest Centre foren tancats a les masmorres de Catalunya, fins a parar a presidí, al Penal de Figueres.

Emperò hi ha més encara alguns d'aquests estimats amics foren portats al camp de treball de Concabella, on contemplaren escenes d'horror. La causa d'aquests empresonaments fou haver enganxat alguns cartells de propaganda electoral, en els quals el senyor Gil Robles deia: "A por los 300", i a més a més, perquè anaven a "la cuadra" (a missa). Així ho feu constar el Tribunal Popular de Lleida. Oh llibertat d'aquell temps! Emperò, amaga't si pots!

...I UN ALTRE DE REPUBLICA

Després d'haver-se format aquell Centre Catòlic, es constituí una Joventut Republicana als baixos de la mateixa casa de l'Agustí Ros. La inauguració d'aquest local fou una gran manifestació popular, on hi hagué recepcions d'altres personalitats republicanes, pronunciant-se discursos que a continuació foren molt aplaudits, tot executant una gran Banda de Música "La Marsellesa". Que consti que en la recepció d'aquelles jerarquies, els hi feia costat un senyor d'ací, que no estic segur de si ja havia acabat la carrera de metge. La prudència m'aconsella no dir qui era.

UNA GROLLERA SERENATA

Amb més anterioritat a aquestes dates, s'alternaven al govern els conservadors i els liberals. També ací a la vila hi va haver un senyor Alcalde molt a la **lliberalesca** per cert; no gens menys que ostentava el títol de senyor Baró de Castellblanch.

La manera d'actuar d'aquell ajuntament provocà crítiques i la repulsa de molts ciutadans, i a més algunes cròniques al "Diario de Lérida", firmades per un tal "Ramon Calderes i Llaunes". Aquell Alcalde, a l'assabentar-se d'aquelles **francesilles** publicades a la premsa de la província, es molestà en gran manera i com a revenja imposà una multa a l'industrial autor de les esmentades cròniques. La justificació legal de la multa era "perquè treballava al carrer".

En "Ramon Calderes i Llaunes" es negà a satisfer aquella sanció, puig estava més assabentat que el Baró de Castellblanch, que no es podia imposar aquell càstic sense avisar prèviament als industrials que no podien utilitzar la via pública. Així és que va acudir en recurs d'alçada d'aquella multa a l'Excelentíssim Governador de Lleida. Als pocs dies el senyor Alcalde rebé un ofici en el qual es comunicava que l'industrial de referència quedava absolt de la sanció imposada, i

el mateix alcalde hagué de notificar-ho, també d'ofici, a l'interessat.

Emperò ara ve el bo. Tot el poble s'assabentà de la resolució del Governador i de Ca la Vila sortiren xispes de focs artificials per tots els balcons. Passaren uns dies i una nit s'organitzà una serenata una colla de gent, acompanyada per una banda de música, es posaren davant la casa d'en "Ramon Calderes i Llaunes", executant l'"Himno de Riego" i la "Marsellesa". Del balcó del carrer de la Congregació sortí l'amo i amb tota la sorna pròpia del cas, es quedà escoltant aquelles melodies republicaníssimes. El sagristà de la parròquia, que aquest era el firmant de les cròniques al "Diario de Lérida" amb l'esmentat pseudònim, es retirà tan bon punt acabà el concert, no sense abans haver saludat al director de la música.

No acabà aquí el sainet, els espectadors d'aquell vergonyós acte se n'anaren a dormir; però no pas en "Ramon Calderes i Llaunes". Agafà la ploma i es dirigí al director de el "Diario de Lérida", explicant-li i fent la resenya d'aquella vesprada amb totes les **campanilles**. Dos dies després aparegué a l'esmentat periòdic una repulsa plena i amanida de filípiques, dirigida al senyor Alcalde la qual repulsa no la firmava en "Ramon Calderes i Llaunes", sinó que feia seva la qüestió la redacció del diari, amb la firma del director a totes les conseqüències.

Així d'aquesta manera acabà aquella carnestollada i mai més es molestà al sagristà de la parròquia.

Silvestre BONET

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

REIS POBRES — Ve de la plana 8

Ell que, al posar els ocellts a la gàbia tot joguinejant-hi, havia previst l'alegria de la nena! L'esverava, ara, veure-la fent el ploricó i amb els ulls enllorats. Els comentaris burletes que faria la veïna, el trauien de polleguera.

Se sentia mesellat per la vida. L'endemà, donant un tomb pel defora, caminava capcot i enfuriat amb ell mateix. Havia estat ben enze, ben curt de gambals. I si els hagués eixalat?... però no!

Li venia al cap allò de Maragall, que de petit havia après a l'escola i que sempre havia recordat:

"Dues coses hi ha
que el mirar-les juntes
em fa el cor més gran
la verdor dels pins,
la blavor del mar."

Sentia l'aire tebi de mar que amoreix la sequeta de la terra oferint-hi una vida, potser més planera. En Joan del cal Tecó li havia dit que li anava molt bé allà, però li semblava endevinar, darrera la seva mitja rialla, com una ganyota d'enyorança. No ho veia clar.

Els camps, la casa, l'orfebreria de les gebrades, la refuladissa dels ocells l'havien corprès. Sentia que se li espargia el mal humor i se li assuaujava la pena.

No podia evitar, però, que d'una cosa feta amb tanta bona voluntat en pogués esdevenir, potser, el començament d'una rebelia. No se'n ressentiria la vida entera, temps a venir, del clam de tantes Magdalenes i de tants Enrics?

Havia estat una mala anyada. Tanmatetix era ben trist d'ésser pobre.

Acarat al present, esperaria uns temps més bons, o potser pitjors, estava decidit.

Pere MORA I GIRIBET

Tintoreria Batet

La Tintoreria de Agramunt

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Diciembre, adoptaron los siguientes acuerdos:

EXPEDIENTE URGENCIA OBRA PAVIMENTACION CALLE CAPILLA.

Dada cuenta del expediente sumario instruido de conformidad al núm. 2 del artº 311 de la Ley de Régimen Local y núm. 3, apartado c) del artº 42 del Reglamento de Contratación de las Corporaciones, para la obra de pavimentación de la calle de la Capilla para dar acceso al Instituto de Enseñanza Media y visto el dictámen emitido por el Arquitecto D. Juan M.ª Porta Dinarés, la Corporación por unanimidad acuerda aprobar el expediente de excepción de los trámites de subasta o concurso, facultando al Sr. Alcalde para que adopte cuantas medidas sean precisas para la ejecución de la obra referida.

CONDOLENCIA POR EL ATENTADO AL PRESIDENTE DEL GOBIERNO.

Hacer constar la condolencia y repulsa de la Corporación por el vil asesinato del Presidente del Gobierno, Almirante Don Luis Carrero Blanco, reiterando los sentimientos de inquebrantable adhesión al Jefe del Estado, al Príncipe de España y a los principios del Movimiento Nacional.

LICENCIAS DE OBRAS.

A D. Jaime Ramón Caballol, construcción vivienda de Renta Limitada, en el camino de Puellas.

A D. Alberto Mirasó Esteve, obras interiores en la casa sita en Ntra. Sra. del Socós.

A D. Juan Sorribes Freixes, obras interiores en la casa sita en Avda. M. Jolonch.

A D. Pablo Costafreda Corrales, reparación canaleras en casa Extramuros San Juan.

—¡¡Caray, como ha crecido el nene!! por Navidad era muy bajito.

—Es que ha subido desde el uno de Enero.

A D. Sebastián Fonoll Serra, ampliar puerta trasera de la casa sita en Camino de Mafet.

A D. Ramón Roca Sala, pintar fachada, abrir una puerta en la parte trasera y colocar una reja en la casa sita en calle Escuelas.

A D. Ramón Galcerán Bargués, señalizar con vado permanente la puerta almacén sito en Plaza del Pozo.

A D. Gabriel Balcells Xuriach, construcción de un almacén y vivienda en Almenara Alta.

A D. Jaime Torres Clos, pavimentación de los bajos de la casa sita en Avda. M. Jolonch.

A S. A. Ros, obras interiores, arreglo de la acera y alcantarilla en el edificio fábrica sita en Avda. M. Jolonch.

A D.ª Ana Fernández Castro, para extender grava en el camino de las Planas.

A D. David Villalta Vilalta, elevar la pared del corral en la parte trasera de la casa sita en Estudios Viejos.

A D. Ramón Martínez Triquell, conectar canaleras de la casa y corral en Extramuros Circunvalación a la red general alcantarillado.

A D. Marcelino Rigatte Chancó, conectar canaleras casa sita en Calabaza, a la red general.

TOMA AGUA POTABLE.

Se concede a D. Jaime Ramón Caballol el derecho a una toma de agua en camino de Puellas.

CUENTAS Y FACTURAS.

Se han satisfecho varias por un importe total de 365 549 pesetas.

¡ATENCIÓN SENORA!

*Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.*

Es un consejo de

**Tintorería
salas**

Sió, 29

AGRAMUNT